



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 968/2024
31.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Ђурица и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца „Хелга“ д.о.о. Краљево, чији је пуномоћник Драган Ранђеловић, адвокат у ..., против туженог „Raiffeisen bank“ а.д. Београд, кога заступа пуномоћник др Немања Алексић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, вредност предмета спора 5.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 366/24 од 11.04.2024. године, у седници већа одржаној дана 31.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 366/24 од 11.04.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 366/24 од 11.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду П 2254/2021 утврђено је да је ништава одредба члана 3. Уговора о краткорочном субвенционисаном динарском кредиту број ...-... од 26.11.2010. године, саржине као у изреци првостепене пресуде. Обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 5.000,00 динара са затезном каматом од 02.12.2010. године од исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 27.300,00 динара са затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 366/24 од 11.04.2024. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је ништава одредба члана 3. Уговора о краткорочном субвенционисаном динарском кредиту број ...-... од 26.11.2010. године, саржине као у изреци првостепене пресуде и одбијен је тужбени захтев којим је тражено да тужени исплати тужиоцу износ од 5.000,00 динара са затезном каматом од 02.12.2010. године до исплате. Обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати

износ од 19.500,00 динара, као и да туженом на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 21.900,00 динара.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, а ради уједначавања судске праксе, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиоца, изјављене на основу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23-др. закон), Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда на основу ког је одбијен захтев за утврђење ништавости уговорне одредбе којом је предвиђено плаћање накнаде у висини 0,50% од износа кредита, у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијенту у току реализације кредита могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч.

У случају када је уговор закључен у складу са Уредби фонда за развој Републике Србије о условима за субвенционисање каматних стопа за кредите за одржавање ликвидности и финансирање трајних обртних средстава у 2010. години („Сл. гласник РС“, бр. 02/2010), којом је предвиђена једнократна накнада за обраду кредита коју банка зарачунава и која не може бити више од 1% од износа одобреног кредита, то се не може говорити о ништавости спорне уговорне одредбе. Ово из разлога што су наведеном Уредбом учињени познатим услови под којима банка даје тзв. субвенционисане кредите, па између осталог и једнократна накнада за обраду кредита, па стога недостатак понуде за закључење уговора на коју се ревидент позива, не утиче на пуноважност спорне уговорне одредбе као код других кредитних послова. Стога, побијана одлука није у супротности са горе поменутих правним ставом Врховног касационог суда, а такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интреса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23-др.закон) и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 13.08.2021. године. Вредност предмета спора износи 5.000,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку о привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, из ког разлога ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић